

KDYŽ 1/2 TRAPAS, TAK POČÁŠ DNEJ...

Pondělí, 13. července 2015

"...mladá paní, neměla byste desetikorunku..." takhle slova je možná slyšela cestou Prahou, ale v okolí obchodů celkem často. Nechám úplně stranou polemiku o tom, zda dávat, nebo nedávat, ale vzhledem k tomu, že každá z nás podobnou větu někdy slyšela. Naposledy jsem ji zaslechla, když jsem stála ve frontě na lístky do kina. Byl to jasný podvědomý předpoklad, že se mnou uvidí jen dva lidi, dvojčata kupodivu ukázněná.

Aby taky ne, když se jim po dlouhé době podařilo ukecat mě, abych je vzala na Jurský svět. Celou cestu se chovali natolik vzorně, že jsem jim dokonce i nabídla, zda se nechají ve vestibulu kina svést na takových těch drnčících hračkách... autíčku, letadle, nebo lokomotivě. V očekávání dinosaurů ale vzhledem k tomu, že se tedy ocitli ve frontě na lístky. A tehdy se to ozvalo: "...mladá paní, neměla byste desetikorunku..." . Otočila jsem se a s překvapením, že už je to zase tady, reagovala docela striktně slovy: "Zbřejte si prosím jinde!" Jenže okamžikem a ok. Paní na mě vytáhla oči a konečně mi předložila svou otevřenou dlaň tak, že jsem ji mohla drobně... "ale... já chtěla jen kovovou desetikorunu, tady pro kluka na letadlo... já přece neberám..." a zcela samozřejmě se tím odpočela pryč. Zatmělo se mi před očima. Fuj, jaká to jsem potvora! Jak hnusně a zcela rozmyslu jsem reagovala, aniž bych si uvědomila rozdíl té situace. Lidi, stydím se je za to. Přitom, ať už jsem podobnou větu, budu už reagovat jinak, rozhodně pomaleji. LAŽKA